

Bílé květy asfodelu

Autorka: **Patoložka**; Beta-read: **Claire**

Pre-slash, Family

Postavy v tomto příběhu jsou majetkem JKR, autorky ságy Harryho Pottera. Autorská práva k povídce vlastní Patoložka, která napsala tuto fanfiction. Tato povídka nebyla napsaná za účelem zisku.

Shrnutí: Příběh se odehrává po válce. Albus Brumbál je mrtvý, Voldemort rovněž, i Severuse Snape, ale... je tomu opravdu tak?

ooOoo

Všechno to začalo před deseti lety. Na den přesně rok po porážce Voldemorta, v den výročí velké bitvy a zároveň úmrtí Freda, Remuse, Tonksové, Levandule a spousty dalších lidí, kteří tehdy bojovali... Vylisovaná rostlina asfodelu se na jeho stole objevovala s železnou pravidelností a Harry Potter za celých deset let nezjistil, co vlastně znamená, ani kdo ji posílá.

Deset let, během kterých se toho pro chlapce-který-přežil hodně událo. Dostudoval a získal diplom, oženil se s Ginevrou Weasleyovou, získal místo učitele v Bradavicích, narodil se mu syn James Sirius, byl po odchodu Minervy McGonagallové na zasloužený odpočinek jmenován ředitelem Střední školy čar a kouzel v Bradavicích, narodil se druhý syn, Albus Severus, a v závěru té dekády se s Ginny rozešel a posléze i rozvedl. *Neslučitelnost povah, nepřekonatelné rozdíly*, sdělili tisku. Pravdou ovšem bylo, že před veřejností a dětmi nechtěli rozmazávat Ginnyin vztah s trenérem jejího famfrpálového týmu, kam po narození druhého dítěte a nemožnosti mít další nastoupila coby posila.

Právě včera doručili rozvodové listiny a právě dnes přišla Harryho poslední kytice... spolu s lektvarem, který začal rostlinu doprovázet od toho nešťastného ministerského banketu před čtyřmi lety. Harry v ten večer právě tančil s manželkou Kingsleyho Pastorka, soudobého ministra kouzel, valčík, když ho nepřipraveného zastihla prudká bolest v lýtku. Zelenookému kouzelníkovi zčernal svět před očima, než se lapající po dechu odporoučel k zemi. Objevovalo se to pak v novinách ještě celé měsíce poté, se spekulacemi, co se asi hrdinovi kouzelnického světa mohlo přihodit a jaké to bude mít důsledky pro jeho život. Nikdo, kromě Poppy Pomfreyové a jednoho mudlovského doktora v Londýně, nevěděl, že tím trpěl už od války, když se příliš vyčerpával nebo naopak dlouho seděl. Nepomáhalo nic, jen mudlovské léky na bolest nebo obdobné lektvary z kouzelnického světa, a tak se Harry prostě jen na radu obou lékařů dopyoval hořčíkem a posilujícími dryáky, aby se k tomu všemu ještě nepřidaly

nevyhnutelné křeče, a snažil se takovým chvílím předcházet odpočinkem nebo procházkami mezi papírováním.

A pak, před čtyřmi lety, přišel s kyticí a lektvarem poprvé i vzkaz:

*Natírejte postižený sval jednou denně. Zmírní to bolesti a postupně i následky.
Nečekejte zázraky.*

Harry zázraky neočekával - vybral si jich za svůj krátký život už dost - ale čekal podpis, čekal odpovědi na své otázky, které ale nikdy nedostal.

A tak tam teď seděl, ve svém pohodlném ředitelském křesle, které před ním obývaly takové osobnosti jako Albus Brumbál, Severus Snape, Minerva McGonagalová a spousta dalších, které ale znal jen z obrazů, a hleděl na bílé květy rostliny, které pro něj znamenaly nejen pojítka s minulostí, ale i s budoucností...

ooOoo

Harry se trochu zavrtěl v křesle, než vzhlédl. „Albusi, vážně netušíte, kdo mi je posílá? A ten lektvar...“

Starý ředitel si urovnal své brýle, než promluvil. Dával si na čas. „Och, Harry, můj chlapče, jak bych mohl? Jsem přece jen obraz...“

Mladší muž se na něj otočil, bělovlasý muž si právě zcela nevinně vkládal do úst žluté lízátko. Harry jen zavrtěl hlavou a pousmál se. *Nedá si pokoj a nedá...*

Pak si povzdechl a vzal rostlinu do rukou. Prostá mudlovská lisovací technika, jako vždy, žádné přídatné kouzlo, nic, čím by se dal ten někdo identifikovat. A přece ji musel nějakým způsobem do Bradavic dostat, skrz mocné ochrany, ať už kouzlem, letaxem nebo soví poštou. Prostě záhada... S lektvarem to bylo obdobné. Vypadal prostě jako umně zpracovaná kombinace vzácných léčivých bylin, takovou alespoň dostal zprávu z laboratoří obou světů...

Dveře se zprudka otevřely a do ředitelny vpadla horda rarachů... nebo dětí... nebo raraších dětí... James vběhl úprkem, svižně následován modrovlasým Teddym, zatímco nejmladší Albus si to vykračoval rozvážným krokem a na tváři měl přezíravý a trochu pohrdavý výraz.

Harry si nejednou říkal, jak padnoucí jména svým synům vybrali, protože ač svého otce osobně neznal, slyšel o něm z vyprávění dost na to, aby si udělal obrázek. A jeho James? To byl prostě celý on. Prudký, divoký, nespoutaný, od ranního kuropění nabuzený energií, hlučný, veselý chlapec. Zatímco Albus... Albus téměř nikdy neplakal, ale ani se nesmál s ostatními. Jeho úsměv odrážel laskavost a důstojnost, něco, co by si Harry spojil spíše se starým mužem než pětiletým dítětem. Albus toho mnoho nenamluvil, ale když už něco vypustil z úst, mělo to hloubku a vážnost. A Teddy? Představte si nešikovnost a rozjařenost

Tonksové v kombinaci s milujícím a oddaným srdcem Remuse a dostanete svou odpověď. Všechny tři děti byly prostě... úžasné, jedinečné a... jeho.

„Tati, tati, co to máš?“ zvolal náhle James, poté co provedl okružní jízdu kolem celé ředitelny a zastavil se u stolu.

„Že to je to překvápko, cos nám sliboval, Harry!“ přidal se Teddy a oči mu zvědavě jiskřily.

Harry se usmál a zavrtěl hlavou. Zvedl rostlinu a opatrně ji uložil do spodního šuplíku svého stolu k ostatním devíti. „Tohle je moje záhada, ale to překvapení...“

„Spicey se omlouvá, řediteli, pane,“ skočila mu do řeči zadýchaná skřítka, která se náhle zjevila ve dveřích, než všechny ty dareby zpražila přísným pohledem.

„Nic se neděje, Spicey,“ odvětil mladý ředitel klidně. Věděl, co jsou jeho děti zač. „Všechno připraveno?“ zeptal se a skřítka pevně kývla.

Harry si zamnul ruce a vstal. „Takže to překvapení, co jsem slíbil...“ začal a rozhovořil se o malém pikniku u jezera, který pro něj přichystal. Odměnou mu byl bujarých pokřik obou starších chlapců. Jen Al zamyšleně hleděl k nohám stolu, s hlavou trochu na stranu, jako by nad něčím hluboce uvažoval.

ooOoo

Všichni se usadili do trávy, Harry rozložil jídlo, které nechal pro chlapce připravit, a se zadostiučiněním sledoval, jak se do něj pustili. Právě začaly letní prázdniny a pro Teddyho to bylo poslední léto před nástupem do školy. James si ještě nějaký čas počká, než bude zařazen, ale do té doby mu dá ten hoch ještě zabrat, o tom nepochyboval. Jim všem. Alespoň, že měl okolo sebe samé děti milující lidi – Hagrida, Hermionu, Rona, Poppy, dokonce i Pomona a Romilda občas vypomohly s hlídáním. A pak tu byla samozřejmě Spicey, nejdůležitější opatrovnice a přísná vychovatelka v jednom. Harry považoval za štěstí, že získal právě ji. Zanechat chlapce například v rukách Dobbyho... no, ať měl toho chudáka bláznivého skřítku seberaději, neuměl by si to ani představit. Setkání s ním bylo náročné ve dvanácti, natož v pěti, osmi a jedenácti.

Když ti dva starší dojedli, urychleně se zvedli a odběhli k jezeru házet do vody kameny nebo zkoumat místní faunu a flóru nebo prostě dělat cokoliv, co je právě napadlo. Harry je se smířeným úsměvem sledoval. Zasáhne, když bude nucen, ale do té doby...

Albus si oprášil ruce o kalhoty, polknul poslední sousto třešňového koláče a vážně se na něj podíval. „Jsi smutný, tati?“

Harry otočil překvapeně hlavu, zamračil se. „Proč myslíš?“

Černovlasý chlapec pokrčil rameny. „Vypadáš tak...“

Harry se na něj díval, ten klučina ho nepřestával udivovat. *Jak to jen... dělá?*

Pak se Albus přisunul blíž a chytil ho svou malou rukou za paži. „Maminka na tebe nezapomněla, víš...?“ prohlásil tiše zelenoočko. Pak se pousmál a zadíval se směrem k hradu. „A Severus taky ne...“

ooOoo

Ještě když večer Harry uléhal do postele, nedokázal na to zvláštní odpoledne přestat myslet. Jak mohl Albus něco takového říct? Věděl přece dobře, stejně jako zbytek kouzelnického světa, že byl Severus Snape mrtvý. Harry věnoval hodně času tomu, aby chlapi pochopili, kým tento muž byl, ať už pro jejich babičku nebo jejich otce, třebaže odešel dávno před jejich narozením.

Jedenáct let. Jedenáct dlouhých let už ho Harry nespatriil a ani nespatrií. Neživil v sobě naději, že by snad bývalý ředitel Bradavic přece jen přežil, jak o tom spekuloval Jinotaj nebo dokonce Věštec. Ne, Harry Potter ho osobně viděl umírat. To jemu patřila poslední slova, poslední pohled černých očí... To jemu předal muž své vzpomínky v domnění, že jiné cesty není.

Harry musel zavřít oči a hlouběji se zavrtat ve své posteli, když si vzpomněl na to, jak to s ním tehdy všechno otráslo, když si uvědomil, že všechno, VŠECHNO, čemu jako mladý člověk věřil nebo možná měl věřit, byla vlastně lež. Nebýt Rona a Hermiony, nebýt toho, že věděl, jaký před sebou má úkol, možná by ho to v tom okamžiku položilo. Ale pak se vydal do lesa, odhodlaný a sám, s myšlenkou na muže, který ho chránil dobrou polovinu jeho života a on neměl šanci mu za to ani jedenkrát poděkovat. Říct, že... že si toho všeho váží.

A tak udělal to jediné, co mohl. Uchoval si vzpomínku na něj ve svém srdci a předával ji dál svým dětem...

Možná proto si Albus myslel, že je Severus naživu, možná jim o něm vyprávěl až příliš často. Třeba si jeho dětská mysl vysnila postavu Severuse Snapea a nechala ji obživit...

Harry se sám pro sebe zasmál. Albus a vymýšlet si? Ten kluk byl pravdomluvnost sama. Dětská prostota. Třebaže byl jmenovcem největšího intrikána a tajnostkáře všech dob, nebyl ještě něčeho takového schopen. Ne, cokoliv Al viděl nebo cítil, věřil tomu tak silně, že to musela být skutečnost.

A pokud ano, pak by rovněž existovala i naděje, že Severus Snape tam v té Chroptící chýši nezahynul, že jeho tělo neodnesla divoká zvířata a nezanechala jeho zbytky tlít někde v lese. Ne...

Harry si povzdechl a zalovil ve svém nočním stolku. Pokud tohle všechno počkalo deset let, jistě to počká ještě o nějaký ten den déle. Vyjmul z šuplíku lektvar pro spánek beze snů a okamžitě lahvičku vyprázdnil. Nevyspalý ředitel je špatný ředitel, ale nevyspalý otec, to je katastrofa...

A s tím Harry Potter konečně usnul.

ooOoo

Malý Albus do ředitelny přicházel a odcházel z ní tak často, jak se mu zachtělo, tedy v doprovodu Spicey. Otec mu v tom nebránil. A chlapec tam rád trávil čas a povídal si s tím potouchlým bělovlasým staříkem, po kterém dostal své jméno, ale i s ostatními muži a ženami z obrazů. Ředitelé Bradavic byli studnicí příběhů a vědomostí, stačilo je jen pobídnout a oni se rozhovořili sami a rádi. Co měli také celé dny dělat, zejména teď, když byly ostatní děti doma u rodičů a jedinými zbylými lidmi ve škole byla Potterova rodina a několik další učitelů a zaměstnanců školy? Jako třeba školník Filch?

Bylo to vážně zajímavé, ale Albus se toho člověka vůbec nebál, ať se muž mračil sebevíc. Po nějaké době to dokonce vypadalo, jako by ho snad ten podivný člověk přijal a začal ho tolerovat. Na jeho bratra a Teddyho vždycky pokřikoval, ale když se setkal se samotným Alem, něco v něm se změnilo. James vždycky tvrdil, že ten starý muž prostě nemá rád děti, že je nenávidí. Albus tomu nevěřil. Podle něj se jich spíš bál, protože mu něco provedli tak, jak to prováděli ti dva i Albusovi. Hříčky, žertíky, které na první pohled vypadají směšně a legračně, ale dokážou hluboce ublížit, pokud se nad ně nedokážete povznést. Otcí se takové věci nelíbily. Vždycky se mu tak zvláště bolestně zalesklo v očích, jako by v sobě potlačoval vzpomínku na něco hrozného, a pak si vzal Jamese nebo Teddyho stranou a domlouval jim tak dlouho, dokud to nepochopili. Protentokrát.

Takže zatímco James a Teddy vyváděli někde na pozemcích s tetou Pomonou, Al se šel podívat do ředitelny. Posadil se do jednoho z křesel a počkal, až mu Spicey přinese nějaké sušenky ke svačině a rozkrájí jablíčka. A pak tam prostě zůstal, ujídal a poslouchal, jak mezi sebou obrazy mluví.

„Albusi, netvrď mi, že nemáš ani ždíbet podezření...“ prohlásil náhle z ničeho nic Vindictus Veridian, starý kouzelník s černým plnovousem.

„Ano, Vindictus má pravdu, viděla jsem tě, jak se vědoucne ušklíbáš, když sis myslel, že tě nikdo nevnímá,“ přidala se Eupraxia Moleová, dáma dosti podobná Minervě McGonagallové, svým vystupováním i ráznou mluvou. „A to přesně ve chvíli, kdy se ta proklatá kytka zase objevila!“

„Moji milí,“ pronesl Albus shovívavě. „Nemám nejmenší tušení... Ale pokud to opravdu chcete vědět, proč se nezeptáte tady našeho mladého návštěvníka?“

„A proč bychom to dělali?“ odsekl Phineas Nigellus Black nasupeně. Neměl tyhle hrátky v oblíbě.

Brumbál se na malého Albusa vševědoucne zahleděl. „Nezapomeňte, přátelé, že dětská mysl často vidí věci, na které jsme my dospělí už prostě krátkí. A to jen proto, že jsme zapoměli, jaké to je být dítětem, jaké to je věřit...“

„Už zase filozofuješ, Albusi!“ utrl se na něj Armando Dippet. „Budťo se jasně vyjádři, nebo přestaň s těmi žvásty!“

Brumbál se pousmál a promnul si vous, pohled z chlapce nespouštěl. „Ty přece víš, mladíku, že tu jeden z nás chybí, vid? A už před časem ti došlo proč...“

Zelené oči se spojily s modrými.

Albus se pousmál, jeden i druhý.

Ano...

ooOoo

Když Harry předal děti Hagridovi a konečně dokončil zprávy pro Ministerstvo ohledně konce minulého roku a předběžných požadavků pro rok následující, vydal se z hradu ven na pozemky. Slunce se schovalo za mraky a bylo příjemně teplo. Počasí tak akorát vhodné na procházku.

Zelené oči putovaly po známých místech a vzpomínaly na všechno to krásné i to zlé, co se zde odehrálo. Jedno od druhého nešlo oddělit, jedno bez druhého by bylo zbytečné, jak si často říkával. Černé jezero, vrba mlátička, Hagridův domek, famfrpálové hřiště, dřevěný most, Zapovězený les. První setkání, první zmařené naděje, první opětované city, všude a ve všem dokázal najít kousek štěstí, ale i prázdnotu, která ho v tom otevřeném prostoru obklopovala.

Tam pod tou jabloní kdysi vyznal Ginny lásku a zároveň jí dal své sbohem, aby ji uchránil před hrůzami války. A teď řekla ona své sbohem jemu, aby... aby ho oprostila od budoucího zklamání? K tomuhle kameni chodíval, když potřeboval přemýšlet, ale Ron a Hermiona ho tam vždycky našli. V tom cípu lesa o kousek dál spatřil před lety poprvé draky chrlící oheň, jen aby se s nimi o chvíli později musel utkat na kolbišti ve snaze ukrást jim z hnízda zlaté vejce. Některé události byly významné, jiné ne. Střípky příhod i mezníky života...

Dorazil až ke břehu jezera a k bílému náhrobku Albuse Brumbála, pod kterým odpočíval nejen ten mocný čaroděj, ale i bezová hůlka, kterou tam Harry po válce vrátil. Opravený cesmínový proutek vězel pevně v jeho rukávu a znovu sloužil svému právoplatnému majiteli.

Harry obcházel náhrobek a přejížděl po něm rukou. Chladivý kámen jako by chlácholil jeho rozjitřenou mysl. Cítil pokoj, smíření. Trvalo mu dlouho, než po válce dosáhl takového stavu, ale Bradavice a děti a Ginny na tom měly svůj velký podíl. Jednu část v manželce teď ztratil, další už opustit nehodlá...

Zafoukal vítr, pocuchal mu vlasy. Harry si odsunul neposedný pramínek z očí. A pak se vzdychl naproti němu, na druhé straně náhrobku, zavlnil, jako by byl někde na Sahaře, a Harry na pomíjivou vteřinu uviděl černé oči, které ho bedlivě, upřeně sledovaly...

ooOoo

Dveře místnosti se rozlétly dokořán, právoplatný ředitel vstoupil dovnitř rázným krokem. Zelené oči okamžitě zamířily do rohu, na jeden konkrétní obraz.

„Věděli jste to, Albusi! Věděli jste to celou tu dobu a nechal jste mě na pochybách! Proč?“ zvolal do ticha.

Brumbál zvedl hlavu od rozečtené knihy. „Harry, můj milý chlapče, netuším, o čem to tu mluvíš...“

„Dobře víte, o čem mluvím. Nebo spíš... o kom mluvím. Severus... profesor Snape není mrtvý, že ano?“ Zvedl bojovně bradu nahoru a zkřížil si ruce na prsou.

Albus odložil knihu stranou, pohodlněji se usadil v křesle. „Chlapče, ani nevíš, jakou radost by mi udělalo, kdybys mi mohl dát určitou odpověď, ale...“

„Albusi, přestaň!“ okřikla ho Eupraxia. „Mladého poučuješ a otci neporadíš? Co ty jsi to jenom za člověka!“

Harry se na ni otočil, oči na stopkách. „Jak jste to myslela, slečno Moleová?“

„Musíš věřit, Harry,“ ozval se znovu Brumbál. „Musíš věřit svému synovi a hlavně sobě...“

„Takže je to pravda...“ vydechl a ztěžka dosedl na židli. „Al... Jak se to stalo? Viděl ho, že ano? Ale proč on ano a my ne? Proč se neukázal?“

„Zeptej se chlapce sám a uvidíš,“ odpověděl Brumbál vemlouvavě.

Harry zavrtěl hlavou, otevřel spodní zásuvku a vyjmul květiny. Položil je před sebe na stůl, prsty obkroužil pevné stonky. „Nevím... Nejsem připravený. Co když se pleteme všichni...“

„Harry...“ prohlásil tiše Albus. „Řekni, proč ti na tom všem tak záleží...“

Mladší muž se prudce obrátil, v očích tornádo emocí. „Proč mi na tom tak záleží? Zatraceně, Albusi, kdybys býval věděl to, co vím dnes, mohlo být všechno jinak. Měl jsem pro něj vyhrazenou jen nenávist a pohrdání namísto obdivu a vděčnosti. To vám není dost? Taky na tom všem nesete svůj díl viny!“

Brumbál sklopil pohled ke svým sepjatým rukám. „Přiznávám, ale na druhou stranu, řekni, chlapče, upřímně, byl bys na to vůbec připravený? Dokázal bys to všechno unést, kdybys znal pravdu? A co kdyby se to přes tebe dozvěděl Tom Riddle a odhalil naše plány, co bys dělal pak? Jaký by to mělo všechno dopad? Na tebe? Na nás všechny?“

„Nemáte právo!“ zakřičel Harry hněvivě. „Nemáte právo a neměl jste ho ani tehdy! Myslel jsem, že už je to za mnou, že už nic nezměním, proto jsem to

nechával být, ale teď je naděje, chápete?! Naděje, že i když jsem se zmýlil, mohu to nějak odčinit, napravit, změnit, co já vím... Protože já chci. Toužím po tom už tak dlouho. Nemůžu kvůli tomu v noci spát. Chtěl bych se mu podívat do tváře a říct, že..."

„Ano?“ povzbudil ho Brumbál.

Harry se nadechl. „Říct, že nemine den, abych na něj nemyslel. Siriusovi jsem mohl dát své sbohem díky kameni vzkříšení, i Remusovi, otci a mamince, ale do jeho očí jsem se díval, když vyhasínaly, a neudělal jsem nic. Cítil jsem jen soucit k umírajícímu, víte? Mohl jsem ho mít rád jako Siriuse, mohl jsem mu dát pocítit tu trochu lásky, kterou si zasloužil, ale ne... Severus Snape musel odejít v prachu polorozpadlé chatrče, potupně a sám. Na prahu války, která ještě nebyla za námi, protože všechno záleželo na chlapci, který v tu chvíli ani nevěděl, co má udělat!“

Praštil rukou do stolu, až se rostliny rozlétly po dřevěné desce a seskupily se kolem dokola. Bílé květy s jemnými červenými proužky uprostřed. Jako hvězdy nebo velké sněhové vločky.

„Severus...“ pronesl Brumbál tiše, „byl rozzlobený muž, Harry, on by od tebe něco takového nikdy nepřijal. Ne tehdy. On... musel odčinit, co ve svém mládí vykonal. Ne kvůli mně, nenutil bych ho k tomu, ale kvůli sobě. To sobě si nedokázal odpustit...“

Harry strnule zítra před sebe. „Tak proč ty květiny a ten lektvar... řekněte,“ zašeptal.

Brumbál se smutně pousmál. „Nepřestal na tebe dohlížet, hlídat tě. Byl jsi smyslem jeho života, něčím, co ho drželo nad vodou, třebaže si to tehdy ani neuvědomoval. Takže vlastně jen pokračuje tam, kde přestal.“

„Ale jak...“

„To nevím, chlapče, opravdu nevím. Jsem jen obraz, pamatuješ? Nejsem už lidská bytost ani kouzelník, jsem jen odrazem své vlastní duše. Nejsem schopen toho, čeho za svého života. Víím jen tolik, že se tady ten asfodel vždycky objeví. Netuším jak...“

„Nemůžu čekat další rok, Albusi, nemůžu...“ odvětil Harry, přešel prsty přes nejnovější květinu a, aniž by se ohlédl, vyrazil z ředitelny ven.

„Já víím...“ zašeptal Brumbál. „Snad nebudeš muset.“

ooOoo

Řítil se bradavickými chodbami jako by mu za patami hořelo a přitom ani netušil, kam to vlastně směřuje, když vtom se před ním objevila Spicey. „Pane, mladý pán mě posílá, abych vás našla, že prý máte hned spěchat za ním, pane.“

Harry se prudce zastavil, otočil se na patě. „Co se stalo, Spicey, řekni?“

„Pan James, pan Teddy a pan Albus byli všichni u pana Hagrida, jak jste nakázal, jenže pak mladý pán James zorganizoval honičku a všichni se vydali ven. No a někdy během toho se pan Al někam zatoulal. Našla jsem ho sedícího pod jedním stromem. S někým tam hovořil. Chtěla jsem mu vynadat a odvést ho zpět, ale mladý pán mi výslovně přikázal, že vás musím hned přivést, že prý je to důležité, pane!“

Harry vydechl. „Dobře. Vezmi mě tam.“

Skřítko ho vzala za ruku a v tom okamžiku jich nebylo.

ooOoo

Albus seděl na pařezu pod nevysokou jedlí na kraji Zapovězeného lesa a zavazoval si tkaničky, když zaslechl ten šramot. Prasknutí větvičky. A pak znovu. Zvedl hlavu a opatrně se podíval tím směrem, ale neviděl nic. Nikoho. A přesto věděl, že tam někdo stojí a hledí na něj. Cítil to, jako už mnohokrát předtím. Vstal a natočil se k tomu místu čelem, přímo ke kmenu jedle.

„Vím, že tam jste,“ prohlásil do ticha. „Chtěl bych vás poznat a tatínek se kvůli vám trápí, víte? Měl byste se ukázat,“ dodal lehce obviňujícím hlasem.

Nic. Mrtvolné ticho, které rušilo jen šumění stromů.

Albus si povzdechl a učinil několik váhavých kroků vpřed. „Znám všechny kytičky z tačkova atlasu, ale asfodel mám nejradši. Nikdy jsem ho neviděl růst tady v lese. Asi je vzácný. Musíte ho mít rád, když ho trháte jen pro něj...“

Sotva slyšitelné nadechnutí ho utvrdilo, že je na správné cestě. „Víte, jak se jmenuju, pane? Albus, po profesoru Brumbálovi, a Severus, po vás. A já chci poznat člověka, po kterém nosím jméno, ať se vám to líbí nebo ne.“

Zastavil se a zůstal stát. Zelené oči namířené do vzduchoprázdna vedle kmenu stromu.

„Máš jeho oči i jednání. Stejně nevychované jako všichni Potterové,“ ozvalo se těsně předtím, než se černě oděná postava zhmotnila před chlapcem.

Albus se pousmál. „Říkají to, pane...“

ooOoo

Když se tam Harry dostal, seděli oba na zemi, zapojeni do družného hovoru tak, jak jen pětiletý a dospělý může být. Spicey se odmístila a Harry zůstal zkamenělý na místě. Hleděl na muže, kterého neviděl jedenáct let.

Černé splývavé vlasy byly prokvetlé ojedinělými šedivými pramínky, které na slunci jiskřily, vždy tak bledý obličej měl nyní zdravější barvu, tenké semknuté rty se jemně usmívaly na dítě sedící před ním. Pak muž vzhlédl a černé oči se uzamkly v zelených. Čas se mezi nimi prostě zastavil. Roky nevyřčeného, pohřbeného, se vynořily na povrch a prohnaly se mezi nimi jako povodeň.

Harry se prudce nadechl, stiskl rty, ruka sama od sebe vystřelila k jeho ústům v nerozhodném gestu. Oči se mu zaleskly.

Albus otočil hlavu, postavil se. Došel až k otci a jemně ho vzal za ruku. Harry ho zvedl do náruče, jako by se potřeboval prostě někoho držet, obejmout.

„Bude to dobré, Severus tě má rád, tati,“ zašeptal mu Albus do vlasů. Harry dokázal jen přikývnout, oči nespouštěje z muže před sebou, aby mu snad neutekl, nerozplynul se jako pára nad hrncem.

Společně se synem došel až k němu. Severus se ani nepohnul. Harry na něj shlížel, rty se mu chvěly, víčka mrkala rychleji, než bylo potřebné. „Proč?“ vydechl tiše a přesto s naléhavostí.

Starší muž se zamračil. „Proč co?“

„Proč ses vrátil?!“ vychrlil na něj Harry. „Proč jsi vůbec odešel?! Proč ty květiny?! A proč lektvary?! Proč to schovávání a proč dnes?! Proč tento rok a ne minulý, ne budoucí?! Dlužíš mi vysvětlení, Severusi, řekni mi PROČ?!“

Lektvarista se obezřetně postavil. „Protože Bradavice jsou mým domovem. Protože přesto jsem tady nedokázal zůstat. Protože vždycky když rozkvetou, tak si vzpomenu na první hodinu, kdy jsem tě mučil otázkami o působení jejich kořene, a ty jsi mi nedokázal dát správnou odpověď, protože jsi ani nemohl. Protože jsem nechtěl, abys zbytečně trpěl, když jsem věděl, jak pomoci. Protože jsem neměl tušení, co chci. Protože předtím bylo místo po tvém boku obsazené a protože čekat další rok bylo už... příliš.“

Harry ztěžka polkl, oči rozšířené šokem. Položil Albuse na zem a přistoupil k muži ještě blíže. Pak natáhl pravici, odkašlal si. „Jsem Harry Potter, ředitel zdejší školy, pane, vítám vás zpět.“

A Severus Snape nabízenou ruku přijal.

ooOoo

Kdyby měl Harry popsat dny, které následovaly, asi by řekl, že byly šťastné. Naplněné rozhovory, hádkami i obviňujícími plamennými projevy, a přesto... Bylo to jako sen, tajný, splněný sen, který se stal skutečností.

Poté, co Harry společně s Ronem a Hermionou odešli z Chroptící chýše, se Severus probral z bezvědomí a nějakým záhadným způsobem se dokázal dostat pryč, než tu stavbu srovnali obři se zemí. Skrýval se několik dní v ústraní, než zesílil natolik, aby se dokázal přemístit pryč. Daleko. Odešel do Španělska, kde kdysi působil jeden z předků Princeovic rodiny, a usadil se tam. Jeho lektvary se staly rychle známými a oblíbenými, na rozdíl od muže, kterého v této cizí zemi neznali a nevěděli o jeho minulosti vůbec nic. Byla to vlastně úleva. Po všech těch letech, kdy se nedokázal podívat do očí Albuse Brumbála nebo Harryho Pottera nebo Nevilla Longbottoma, aby v nich neviděl vlastní vinu, byl tohle vítaný odpočinek...

Tedy do té doby, než narazil na tu louku s asfodelem. Bílé květy jako by na něj přímo křičely svou nevinností, jemností a krásou. Všechny dluhy vůči Albusovi splatil, možná odčinil i ty ostatní, zbýval jen... Harry Potter.

A tak se zrodila tradice s kyticí.

Bylo jednoduché vídat ho jen z dálky a zároveň neskutečně těžké. Sledovat, jak se mění a zároveň vidět i změnu ve vlastním postoji, ve vlastním pochopení toho, jak velmi se mýlil.

Kolikrát měl za ty roky namířeno do Bradavic, jen aby ho v tu samou chvíli odradily vlastní pochybnosti, nebo nové zprávy o Harryho šťastném rodinném životě. Až po tom ministerském plese si uvědomil, že dohlížení z dálky prostě nic nezmění. Navenek bylo vše perfektní, ale při bližším pohledu? Nikdy si nevšiml, jak opatrně na tu pravou nohu našlapuje, až tehdy, když to měl přímo před očima, spolu se zbytkem kouzelnického světa.

A tak začal bádát a vymýšlet. Tímhle se přece živil. Jenže, jak to udělat, aby se neprozradil. Potter by od něj pomoc jistě nepřijal...

Spolu s lektvarem pro Harryho vyvinul ještě druhý, který zamaskuje vyzařování jeho magie. Před Bradavicemi svou přítomnost sice nedokáže zatajit, ale před Potterem, dokonce i v ředitelském křesle, snad ano. A pak už stačilo jen zneviditelnující kouzlo.

Nepočítal ovšem s poslední veličinou... A tou byl malý chlapec se zvláštním nadáním vytušit i to, co je skryté.

Když dorazil před rokem, nebyl si vědom toho, co znamenají přimhouřené zelené oči. Chlapci to tehdy možná nedošlo rovněž. Ale o několik měsíců později, když už byla Ginevra dávno pryč, ho chlapec přistihl na chodbě. Neřekl nic, jen se tak

zvláště díval, hlavu se střapatými vlasy na stranu, jen ty brýle chyběly... A tehdy si Severus řekl, že počká, počká na vhodnou příležitost.

„Co budeš dělat? Vrátíš se nebo...“ zeptal se Harry nad hrnečkem zeleného čaje, který jim nechal přichystat. Děti byly na návštěvě u Huga a Rose v Londýně a Harry měl tak celé odpoledne jen pro sebe a svého... návštěvníka.

Severus zadumaně pohlédl na hladinu kouřícího nápoje, ruce zaměstnané držením nádoby, myšlenky... nikoliv. „Co myslíš ty?“

Harry se pousmál. „Odpovídat otázkou není vaše parketa, profesore.“

Černé oči vzhlédly, zvláště mírné. „Už nejsem profesor, Harry, už dávno ne. Odešel jsem, vzpomínáš?“

Mladší muž se nahnul vpřed, přinutil ho hrneček odložit na stůl, než ho uchopil za ruku a pevně stiskl. „Přál bych si, aby ne...“

Dlouhé prsty sevřely nabízenou dlaň, černá zaváhala...

ooOoo

Bylo prvního září večer. Všichni studenti už seděli na svých místech a Velkou síní to šumělo jako v úle. Harry Potter přešel k řečnickému pultu a mávnutím ruky si zjednal ticho.

„Vítám vás zpět v Bradavicích. Doufám, že jste si léto náležitě užili a že se teď znovu začnete soustředit na učení. A teď, ještě než začne večeře, mi dovolte pár upozornění. Vstup do lesa je i nadále zakázán, ovšem některé z vás možná potěší, že jsem zakázal našemu školníkovi, panu Filchovi, používat tělesné tresty, neboť tu máme nového učitele, který nad nimi laskavě ráčil převzít kontrolu. Dovolte mi, abych vám představil mistra lektvarů Severuse Snapea, který se od letošního roku znovu ujímá výuky Lektvarů po profesoru Křiklanovi.“

Boční dveře se otevřely a vešel profesor Snape, celý v černém. V místnosti nastalo šokované ticho, než se dostavilo šumění a bzučení, následované tleskáním.

Harry dal pokyn skřítkům a konečně se objevilo jídlo. Sám se vrátil k hlavnímu stolu. Albus, James i Teddy mu vesele mávali od nebelvírského kolejního stolu. Teddy už vypadal spokojeně a dokonce se trochu uklidnil, jeho vlasy získaly zlatorudý přeliv. Bude se mu tam líbit. Koneckonců – Remus tam nebyl bezdůvodně, že ne?

A pak se prázdné místo po Harryho levici konečně zaplnilo.

„Nevěřím tomu, že byste zavedl tělesné tresty, pane Pottere, to musel být jistě jen nějaký nebelvírský žert.“

Harry k němu stočil hlavu. Zelené oči rozzářené šibalstvím. „Když myslíte, profesore.“

Severus polkl. „Existují takové tresty i pro učitele? Protože ve smlouvě nic takového...“

A Harry se rozesmál na celé kolo. Studenti nechápali, vlastně nikdo v síni, jen Albus fascinovaně hleděl na otce a na jeho bezstarostný, uvolněný výraz ve tváři, teď když se konečně zase cítil celý.

A ke všemu stačila kytice bílých květů...